

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 52
Barcelona, 2 de juny de 1922

— Ai, mare de Déu! He mort el gos en lloc d'un conill... ¿i si ara resulta que la carn de gos no és bona per a l'arroc?

CASA ARBIOL - SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 — Sucursal: Clot, 43 — BARCELONA

UNA CONVERSA INTERESSANT. — Escolta, Joanet: on has comprat aquest trajo tan elegant?

— On vols que l'hagi comprat? On els compro sempre; a la Casa ARBIOL. La meua mamà així ho vol perquè sap que els d'aquesta Casa són, a més de molt elegants, de molt bon gènere, resistent i molt econòmics.

Nen:

Diga-li a la mamà vagi a **LA REFORMADORA**, del carrer de **Trafalgar**,⁽¹⁾ on d'un trajo que hagin dut el teu papa o germà gran, te'n faran un de molt maco, i d'allò més elegant.

(1) Número 9.

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

JO GUINES
PERFUMERIA

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferrissa, 18 - Tel. 1983

Per anuncis en LA MAINADA - Propaganda RIBO - Portolà, 1 (St G.)

TURÓ - PARK

TEMPORADA DE PRIMAVERA

Magnífics jardins reformatos

ROSERAR ESPLÈNDID

Putxinel·lis - Sardanes

Novíssimes Atraccions

Banda Militar

Festes a ple aire - Concerts

Mainadistes:

;; Heu de criar-vos forts i sans!!

Cal, doncs, que la vostra mare compri els queviures en el

Centre de Vendes dels Sindicats Agrícoles

26, Carrer de Claris, 26

Hi trobarà productes de la terra vinguts de tots els Sindicats Agrícoles de Catalunya

Impermeables i Capes

per a guardar-se de la pluja i humitat.
Especials per a
COL·LEGIALS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, número 33

Gran Dipòsit de Linoleums i Fàbrica d'Hules i teles gomades

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

ELS que fem LA MAINADA estem contentíssims de l'èxit assolit per una de les nostres iniciatives, ço que ens estimula a treballar cada dia amb més fe i delit per a l'obra dels nostres amors.

Ens referim a l'homenatge a la venerable actriu del Teatre Català Na Mercè Abella, el qual tingué el divendres passat, a Romea, la més esclatant i formosa culminació.

Feia goig la gloriosa sala d'espectacles del teatre Romea, bressol de l'art dramàtic de Catalunya, atepida d'una immensa gernació que anava a victorejar a una de les figures més excelses de la nostra escena, que, després de llargs anys d'oblid i d'amargors, torna a ressorgir, a la seva vellesa, com en un apoteòsic capvespre, en el mateix lloc en què anys enrra havia conquerit els aplaudiments d'un públic entusiasta.

La bona velleta haurà remembrat les diades triomfals de la seva juvenesa i és bella cosa poder transportar el nostre esperit, amb emoció intensa, a aquells moments llunyans de la nostra vida que ens són amables de recordar i de reviuire. Però el sentiment que més haurà commós a la venerable Mercè Abella, tant com el de tornar a fer comèdia als setanta cinc anys de la seva edat, aclamada per la multitud i festejada per autoritats i artistes, és el d'haver pogut gustar aquesta dolça ambrosia de la gratitud, que és una de les virtuts més preuades i que més dignifiquen als homes i als pobles. La gratitud és la pedra de toc en la que contrastem la nostra bonesa. Qui no sap agrair no sap estimar, i qui no estima no és digne de l'amor de llurs consemblants. Totes les riqueses de la terra no valen res davant de la recompensa espiritual que la posteritat concedeix als benemèrits.

No menyspreu mai, gentils nens i

nenes de Catalunya, l'obra dels nostres avantpassats, encara que de vegades us sembli que ara es fan les coses millor i més bé que abans. Penseu que tot té principi, que els començos són els més dificultosos i els que posen més a prova la tenacitat de caràcter i la força de l'intel·ligència. Sigueu, doncs, agraïts i mostreu, sempre que s'escaigui, la vostra gratitud, que és la millor corona que podeu teixir damunt la testa venerable dels vellets que en la seva edat viril començaren a esbrossar el camí que avui seguim còmodament. I continueu la seva obra, millorant-la i completant-la, que és tant com continuar l'història de la Pàtria immortal.

La tradició és la cadena infinita d'accions, gestes, pensaments, virtuts, costums, art, deures i drets que es van trametent d'una generació a l'altra. El dia que la cadena es trenca, és quan un poble es mor, puix ja no s'estenen els braços d'una joventut que rep l'herència dels pares per a trametre-la als fills per a que aquests, al seu torn, la vagin trametent a les vinents generacions.

¿Què hem de fer per a que la cadena no es trenqui? No oblidar ni menyspreuar ço que feren els pares i els avis i treballar amb voluntat i ardidesa per a llegar un noble record als nostres fills. La vida d'un home és dignament aconplida quan lliura una ànima pura a Déu i deixa una bona obra en la terra. Graveu bé aquestes paraules en la vostra imaginació i feu que tots els actes de la vostra vida corresponguin a aquest intent. La glòria, que en molts és orgull i vanitat, es converteix, en canvi, en una cosa enlairada i digna, quan esdevé en la pruija de què la llavor que sembrem pugui un dia fruitar i granar; ço és, que els joves pensin i avalorin l'obra dels vells.

X.

DE LES COSES QUE PASSEN

L'ENYORANÇA DE PETONS

SEGUIN un moment, que la senyora ve tot seguit — acabà dient fredament la cambrera.

I s'allunyà, desapareixent darrera d'una pesanta cortina.

Una nena, pobra, però netament vestida, i sa mare, era la visita que acabava de fer seure la cerimoniosa serventa.

Tantost es veieren soles, la nena s'arraulí, temerosa, amb sa mareta. Aquells quadros i tapissos amb tan belles estampes, els cortinatges penjats de llampantes anelles, les mateixes refoles, mosaics en què hi reverberaven aquell bé de Déu de mobles igualment lluents, tot, tot li semblava de fredor aclaparadora, de supèrbia anorreant. Per això s'arrapà fortament al coll de sa marona, demanant-li amb l'esguard no la deixés. L'aparició d'una dama les féu alçar del seient, ensems que humilment li exposaven:

— Senyora: hem sabut que vostè volia una nena com de companyonia per a entretenir a la seva filleta, i veníem...

— Sí; emperò no és pas això ço que desitjava — féu indiferentment, després d'examinar amb l'esguard a la nena. — Jo necessito una noia més revingueta...

— Si és per això, cregui'm que la meua filla ho és més de ço que sembla. Demés, que si poguéssim col·locar-la li privàriem de què participés de tanta misèria com tenim a casa. Fóra una caritat que se me la quedés; ja sia la volgués sense donar-li soldada; solament per la vida...

— Miri: ja que veig verament la seva sinceritat, crec que no em penediré d'acceptar-la; emperò, no vull que això sigui per caritat. La vestiré, i, demés, li donaré una mesada proporcionada a ço que em serveixi.

— Oh, senyora! Quanta bondat!...

Quan la mare s'acomiadà de la nena li féu un petó i se n'anà de pressa per por que li veiessin escapar-se dues llàgrimes.

I la nena la seguí amb l'esguard, fitant-la àdhuc quan era fora, com si la sotgés a través la porta i les parets. Amb l'esperit la seguia; per això, en oir la veu de la senyora, rebé un gros ensurt i acotà el cap davant la realitat.

— Vols fer 'el favor de venir, nena? Com et diuen?

Per més amorosament que li parlessin, mai trobava prou càlides les paraules que li dirigien. Trobava freda, quasi glacial, aquella finura en dir les coses. Hauria preferit que li hagués dit com sa mare: « Apa, vina, noia. » Per això respongué lleument:

— Magdalena! — I afegí amb recança, obligada pel compliment: — Per a servir-la.

Tot just feia tres setmanes que havia entrat en aquella casa, i pocs l'haurien coneguda, tan ben vestideta i empolainada; fins l'aire en caminar s'havia polit i fet més pulcre sa parla. La senyora n'estava contentíssima, i, per a fer-ne participar a sa mare, li manà:

— Mira; ara que estàs abillada, ves a veure a la teua mare, que la pobreta deu enyorar-te, tant mateix.

En son rostre hi resplendí la joia. Aniria a veure a sa mareta! Quina sort més gran! Tants de dies sense ni sentir-li la veu!

Més que volant, s'hi plantà en un moment. La seva mare estava ventant el foc per a fer bullir les sopes dels menuts (i, aïl, també dels grans), i en veure a sa Magdaleneta li caigué el ventall de les mans i restà boca-badada creient tenir davant una aparició.

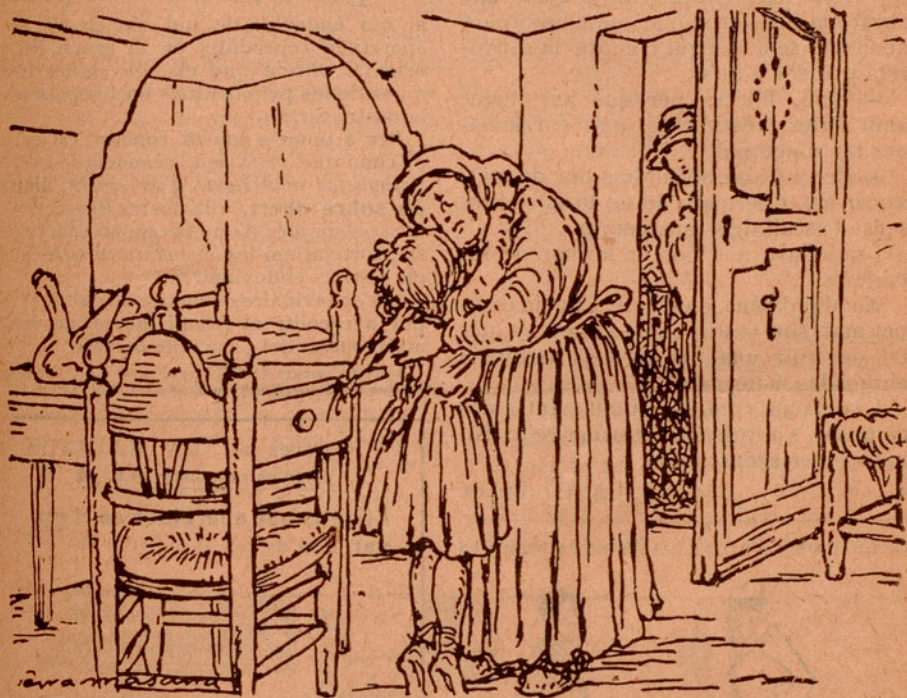
—Mare!

—Filla! Filleta! Magdalena! — I no gosà atansar-s'hi per por d'embrutar-la! — Què formós que està el meu angeló! I què contenta que estic! — afegí, rompent l'encant.

I, en el comble de l'alegria, trespà i saltironà infantilment, dansant entorn de la petita, la que restà atuída davant aital rebuda.

En tota la nit no dormí més que entre insomnis.

Abans de ficar-se al llit, l'hauríeu vista en mig de la sala, fitant en la buidor; amb el cap cot cobert amb l'estrenyecaps brodat, camisola llarga i els braços pesants i caiguts, semblava talment una estàtua. Son pensament s'allunyava vers sa menuda cambra de casa. Ací, isolament, quietud, sense oír ni sentir els

«Ella que regruava, dies ha, veure's petonejada, abraçada, àdhuc matxucada entre els braços de la seva marona! No podent aguantar més la pruija, digué, ja resolta per a marxar:

—Què no em fa cap petó, mare?

—Té, àngel meu! —exclamà, besant-la suauement i com qui toca una joguina de cera.

Na Magdalena se n'entornà amb el cor tronxinat.

—No; no; això no pot ésser! —murmurà, un cop al carrer.

petons de la mare; allà, joia, moviment, remor de petons i abraçades en donar la « Bona nit ». Com ho enyorava!

— Oh! Mareta meva! Per què em priveu...?

I corregué a amagar-se sota els llençols per a ofegar el plor que li sobtà l'exclamació.

— Senyoreta! Per més que he cercat a Na Magdalena, no l'he trobada en lloc. Ha deixat tots els vestits nous i demés roba, i es veu que ha fugit amb el mateix

vestit que duia quan va venir el primer dia.

— Bol! Ja m'ho mig temia, després de l'anada d'ahir.—I sentencià irreflexivament:—Malament quan s'és pobre i ingrát, i, per afegidura, superb!

Volgué assabentar-se personalment de l'acert de son prejudici i, a l'efecte, s'adreà cap a casa la fugitiva. Quan arribà pogué oir clarament, des de la porta entreoberta, com demanava Na Magdalena:

— Ara fes-me'n un altre amb una abraçada ben forta, que me n'entornaré abans no se'n dongui compte la senyoreta que sóc a fora.

— Però, filleta: ¿per què has vingut amb aquest vestit, i per què em demanes tants petons?

— Perquè així no tindràs por de matxucar-me, i perquè... jo no hi puc viure sense l'escalf dels teus petons.

I sadollava son cor en la mar de les carícies.

Na Magdalena, en efecte, s'havia escapat amb son vestit, cap a casa seva, per tal de fruit una estona dels petons i abraçades maternals.

I la dama, confosa i juntament emocionada, s'apressà a retornar-se'n. No volia ésser aconseguida.

J. JESUALD BLADÉ

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Has vist el meu vestit nou?

— Sí, però no li veig la punta...

— Oh! Es que la varen treure perquè no m'agra-dava!

V CONCURS DE LA MAINADA

¿De qui són aquests ulls?

Cinquanta pessetes de premi

al qui endevini de qui són els ulls que apareixen reproduïts en el gravat. Per a orientar, direm que els ulls perteneixen a una de les personalitats més populars de la nostra terra.

Per a optar a aquest concurs, cal tallar el cupó que va al peu, remetent-lo a mà o *franquejat amb segell d'un centim, dintre un sobre obert*, a la nostra Redacció.

Si fossin més d'un els que ho endevinessin, sortejariem les cinquanta pessetes entre els distints endevinaires.

Si l'endevinaire és menor de quinze anys, per a recollir el premi haurà de venir acompanyat del pare o de la mare.

Aquest Concurs durarà fins el 30 de juny, i donarem compte del seu resultat en el número del 7 de juliol.

V CONCURS DE LA MAINADA

Cupó corresponent al n.º 52

Els ulls que apareixen en el gravat, són de

Firma del concursant,

Nom

Adreça

Població

Hem rebut cupons, optant al premi, dels mainadistes: Montserrat de Palau; Jacint Amat; Antoni Jufresa; Francesc Balet; Miquel Oltra; Joan Casals; Joan Anton Calbo; Josep O. Montserrat; Jaume Muné; Pere Pedrol; Josep Garcés Clavell; Jaume Cots; Josep Crumols; Enric José Herrero; Montserrat Molinari; Joaquim Tarragó; Antonia Tort; A. Casadellà; Benet Pagés; Jaume Closas; P. Terradellas; Miquel Subirà; Enric Fuster; Anton Camacho; Ramona Monturiol; Núria Martí; Anton Folch; Jaume Ribadellas; Enric Anglada; Josep Miró; Pere Llorens; Casimir Rovirosa; Angel Soler; Josep Vilardebó; Domènec Sabate; Josep Villena.

PER A LES NENES

UNA nova secció de LA MAINADA apareix avui. Es dedicada a les nenes, i per a parlar d'elles i a elles és que la Direcció d'aquest periòdic ha tingut a bé demanar el meu concurs. Agraïdíssima a la Direcció, i amb plaer hi convinc, ja que ho serà per mi pregon el poder, en escriure per a les nenes, reviuire el vell temps de l'infantesa, l'edat feliç, l'edat de llum, i a l'ensem fer-les gaudir la germanor de l'ensenyança i l'esbargiment.

A totes les nenes llegidores de LA MAINADA els prego que em segueixin per la ruta que ara comencem, puix espero que en ella tant la nena artista com la sportman, la qui sent l'anhel de saber com la merament enjogassada, trobaran l'esplai sempre interessant i saborós de fruit ço que íntimament armonitza amb les seves aficions, desenrotllat-les amb un discret estímul.

Belles amiguetes, en començar la tasca, rebeu la meva salutació.

SOFIA CORTÉS

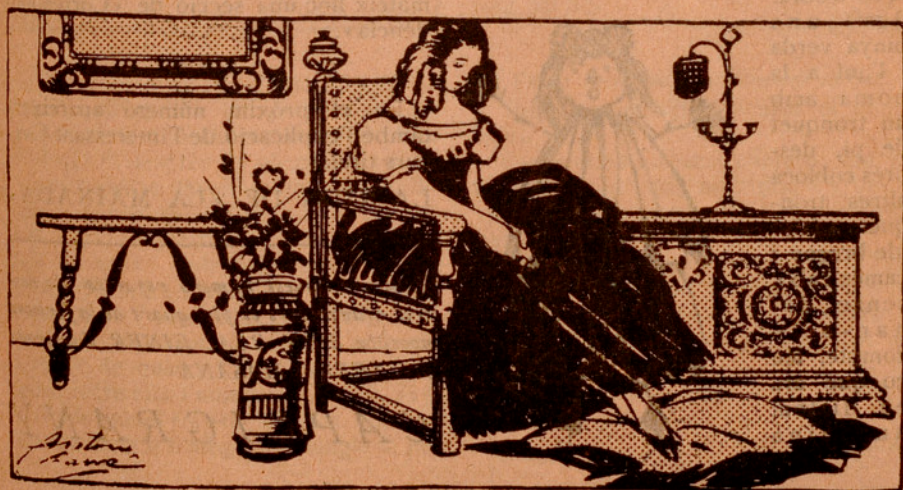
ORIGEN DE LA NINA

EN un calaix d'un moble antic vaig trobar uns papers on, en lletra molt menuda, s'hi llegia quelcom de molt interès: l'origen de la nina, relació feta per una nina, gran senyora que ho fou en època molt llunyana. Deia així:

«En un reialme hi havia una princesa

que sempre estava trista. Prou s'organitzaven festes; prou tothom s'esforçava per a distreure-la. Mes tot era en va: la princeseta s'esllanguia i a la seva cara hi mancaven ja els colors; es temia inclús per la seva vida. De joguines i joguines bé n'inventaren; però cap fou prou bonica per a complaure-la.

» Un jorn un pastoret, encisat per la

solitud de la muntanya, pensà en la manera de distreure a la princesa i es proposà fer-li un present. Ideà i féu una joguina de la següent manera: agafà una poma i li féu dos forats a l'indret dels ulls, i per ulls li posà dos pinyons de

pinya; a l'indret del nas li posà un aglà, i per boca una roja cirera. En veure que havia fet una cara, tot content continuà la seva obra.

Agafà una pinya verda i l'uní a la poma amb un tronquet de pi, després col·locà altres tronquets a faisó de braços i cames i així, sense donar-se'n compte, féu ço que ara en diríem una nina

grotesca. Amb pel de panotxa li féu els cabells i després començà a vestir-la. El vestit l'hi féu de pallons de panotxa, i amb fulles i flors li teixí un mantell i li cenyí al cap una corona de marguerides.

» Així, de fruites i flors boscanes, nasqué la primera nina, que fou encant i joia d'una princesa, la qual, satisfeta d'haver rebut tan bell present, féu anar el pastoret al palau, li féu donar rics joiells, i no permeté que un nen tan enginyós anés a guardar bens a la muntanya.»

S. C.

L A N E N A

ESPERIT esquisit, delicat, és xamosa com una gaia flor; amanyagadora i joganera, sa dolcesa dóna sensació de placidesa gran. Es feble com planta que li cal un compte especial i tenir esment de que no es torci. Es deixa conduir fàcilment perquè és dòcil. Es la nena, doncs, terra adobada per a donar els millors fruits; hem de cultivar-la bé perquè quan sia l'hora brotin d'ella les més belles qualitats d'amor i virtut.

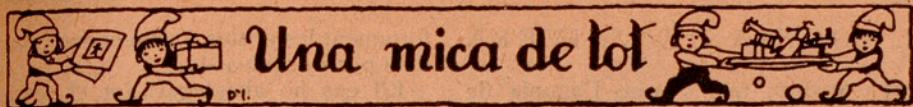
Per a les nenes que desitgin saber quelcom i vulguin preguntar-m'ho, començarem en el número pròxim i en aquest mateix lloc una secció de «Correspondència».

En el pròxim número apareixerà també l'explicació de l'interessant Concurs titulat:

LA NURI DE «LA MAINADA»

Juni amb aquest número repartim als nostres afavoridors el plec quart de la formosa novel·la d'EN BLAI EINER, il·lustrada per SERRA MASANA

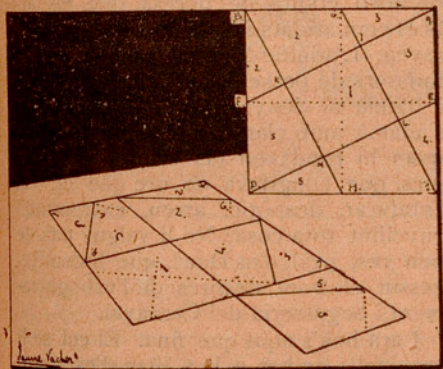
CAPCIGRANY

ENTRETENIMENTS CIENTÍFICS

DIVIDIR UN QUADRAT
EN CINC QUADRATS IGUALS

Si jo us dongués un quadrat de paper, pregant-vos de dividir-lo en quatre quadrats iguals, aquesta proposició us faria riure per la seva senzillesa; però si us demanés dividir-lo no en quatre, sinó en cinc quadrats iguals, més d'un dels meus lectors es trobarien molt atrafegats, i encara més si no tenien a la seva disposició ni regla ni cartabò. Heu's aquí com cal fer-ho: Plegueu vostre quadrat de paper $ABCD$ en quatre, ço que us donarà

els dos plecs GH i FE , marcats en la figura amb ratlles de punts. Desplegueu-lo, i féu aleshores els dos plecs FA i DE , després els plecs GC i BH . Aquests quatre darrers plecs estan indicats en el meu dibuix per ratlles plenes, i és segons aquestes quatre línies que heu de tallar amb les tisores vostre paper. Obtindreu així un petit quadrat marcat amb I en el dibuix, i vuit altres trossos compostos de quatre trapecis iguals i de quatre triangles rectangles iguals entre ells, i numerats per 2, 3, 4 i 5.

Noteu que el trapecí 2 forma un quadrat perfecte si li afegim el triangle 2, po-

sant l'hipotenussa BE contra son costat BG ; aquestes dues línies són iguals, i tenen de llargària la del semi-costat del quadrat primitiu. Féu el mateix per als trapecis 3, 4 i 5, als quals els hi afegireu els triangles 3, 4 i 5, i veureu que així haureu obtingut quatre quadrats compostos cada un de dos trossos, tenint tots respectivament la mateixa superfície que el quadrat número 1.

Podeu descompondre aquest quadrat número 1 en un triangle i un trapecí semblants als altres, barrejant després els deu trossos de paper i donant-los a un dels vostres amics, dient-li que reconstitueixi el gran quadrat primitiu. Serà un trenca-closques d'un nou gènere i potser us farà cercar bella estona.

JAUME VACHER

CURIOSITATS

LES TINTES SECRETES

Si voleu escriure a algun amic secretament, sols heu d'usar, en comptes de tinta, suc de llimona, de cireres, de cebes o vinagre. Aquesta escriptura, posada damunt de quelcom calent, sortirà: la de llimona, marró; la de cireres, verdós; la de cebes, negre pàl·lid i la de vinagre roig pàl·lid.

J. DE CAMBRA

PER A ENDEVINAR UN NÚMERO PENSAT

Suposem que s'hagi pensat el número 16.

Faci's doblar aquest número: són 32; afegim-n'hi 4: 36; multipliqui's per 5: 180; afegim-n'hi 12: 192; multipliqui's per 10: 1920.

Pregunti's el número obtingut per aquest procediment i resti's d'ell 320; del resultat (1600) de dit número es treuen els zeros (16) i resultarà el número pensat.

Amb tots els números pot fer-se el mateix.

AMADEU MAUREL

L'AGONIA DE L'HIVERN

VENIU, que veureu l'agonia de l'Hivern!

Aquell conco xaruc i endiablut com una toçuda marfuga, ara s'està morint.

Us en recordeu? Ho digué un pastor de la muntanya, dintre l'hora del desembrer: «—L'Hivern! Mala turbonada l'encalci!» I els cims més alts dels muntanyars que l'obiraren s'esblaimaren porugament d'una color de nevada, i emmudiren del l'ensurt els bassols, i es barraren

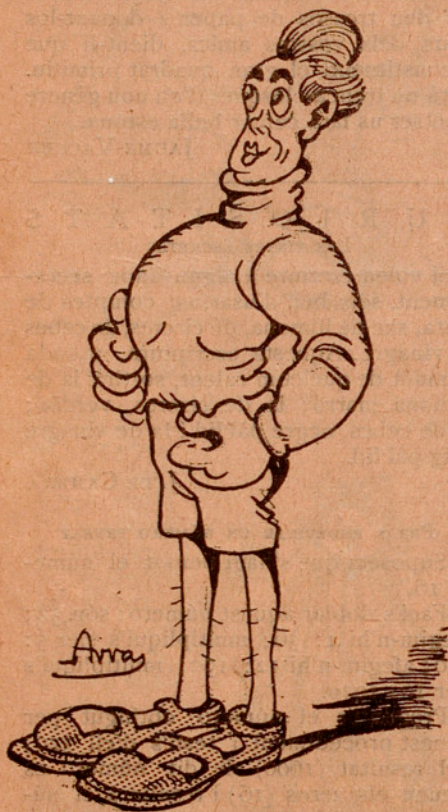
fortament les portes, i s'encengueren les llars per a esquivar-lo.

Ell ens ho abassegava tot, el coqui-not! Va ramassar tot l'or de la posta, i amb les seves mans de núvols negres com pecats mortals abastà el sol i l'abscondí, i escursà els dies enterbolint-los, de tan enemic de la llum com era. Per sort que fórem a temps a recollir la fruitada autumnal — d'un regust de crepuscle aurífic i de sang enroentida, — i amagar-la cap als casals, dins dels cellers i en les botes, dins dels rebostos muts de llum i en la palla. Si no ¡quin enyor tan espinós sense aquella fruita i el vi aquell dels beires, que havia fresseig de danses i ritme enlluernador de cançons, llavors que érem ubriacs de l'alta gràcia maternal i fecunda del setembre!

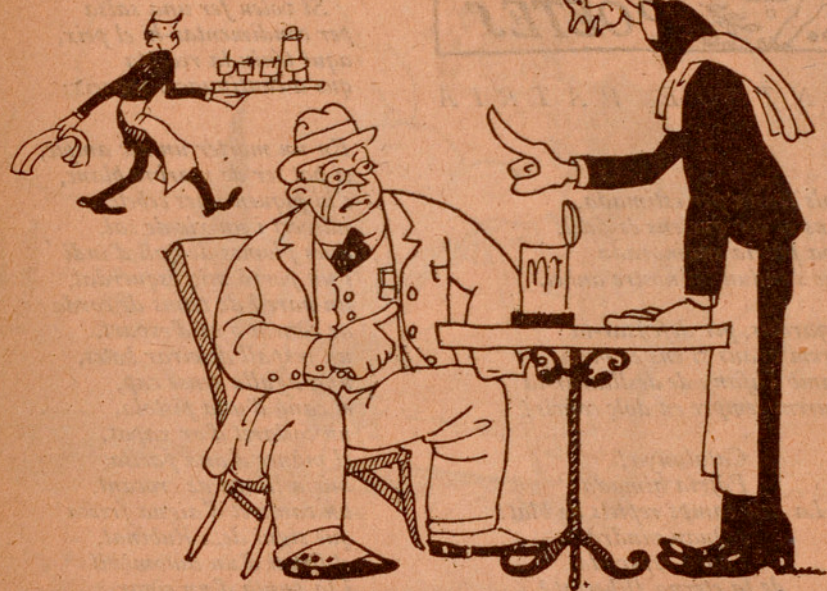
Guaiteu quines cantarelles tan luctuoses i banals devia destrenar la seva veu de torb, eixuta de puresa, que els arbres emmaridats i les flors donzelles ploraven. L'adúlter! Seria perquè hagué lluïssors de pessebre quan nasqué Jesús, i batejà al Senyor per la Circumcisió, i s'adamà amb clarícies d'estels de carrer quan hi rondaven els infants, pels Màgics, que congriava un urc que el feia entafurar, despòtic, arreu, extremint i envellint tota cosa? No li valgué pas de ben res, ¡vàlga'm Déu!, que li cendregessin el front després de l'esbogerrament i bagasseria del Carnaval.

I ara heu's aquí que fina. El cel se li esportella de bat a bat, blau d'esperança, i la posta inicia unes alimàries, i els ametllers devotament es copen la caputxa, els ocells assagen la primera absolta, les eures s'enfilen soca amunt, badoquejant, i les aigües s'empeiten apressadament, a capbussons córrer avall...

Nosaltres, però, petits, no serem pas gojats d'aquesta mort, car no li tindrem cap múrria a l'Hivern. Si bé ens fuetjà, el dròlle, i ens escridassà, roncaire, i ens besà fins a refredar-nos, bé ho recordarem que ens donava abastament castanyes i panellots a nosaltres, gormands, i que ens regalà joguines pels Reis, amb un gest enllepolit de jaia. Era un avi aduste com una soca, i malmirrés, però era un avi.

¡Déu ens lliuri de dolors,
de pestes i ensopegades,
i de que un atleta així
ens doni unes plantofades!

— No teniu Xerès ?

— Sí, senyor, excel·lent...; Precisament abans d'ahir ens en va arribar una partida d'Itàlia!

Nosàltes no farem pas com els grans de ciutat, que es posen una pallola esblanqueïda, en lloc d'endolar-se, i com les damisel·les que s'adornen de papallona. Esguardarem la mort de l'Hivern guaitant el blau del cel, apomellant coronas de flors— d'aquelles novel·les flors confiades, sense malícia, que encara amaguen les punxes ablanides, — i posarem uns carés tristos i consirosos... perquè ens apropem més, sense adonar-nos-en, al coltell igual de la mort.

Ara, veniu, que veureu l'agonia de l'Hivern!

Febrer 1922.

EN JORDI

EL SABER NO OCUPA LLOC

Itàlia és el país del món que té més teatres en proporció al nombre d'habitants.

A Rússia el tallar-se el cabell és senyal de dol.

Al Japó hi ha un astiller que fou construït fa mil noucents anys.

La vinya no creix a una alçària superior de dos mil metres sobre el nivell del mar, i el pi a set mil metres.

Els espàrregs tenen l'honor d'ésser la planta que primer va usar-se com aliment.

Es creu que el sucre era conegut dels xinesos fa tres mil anys.

Recopilat per
F. MUNCUNILL M.

ELS NOSTRES POETES

M U S A F E S T I V A

SALSA INFERNAL

CANT DE PATRIA

I

*Sols tenim per estimada,
dins el cor que ens és fidel,
una pàtria enamorada
que s'enduu tot nostre anhel.*

*Enardits, per defensar-la
serem braus si ens és precis,
i amb l'afany de deslliurar-la
viurem sempre en dolç concís!*

*Catalunya!
Pàtria aimada!
La dels camps replets de blat!
¿Quan vindrà
l'hora esperada
de ta eterna llibertat?*

II

*Nostre pil, que ardit s'aguanta,
vessa tot de gratitud
per la pàtria més radiant,
que ens ha omplert de fortitud!*

*Siga un roure nostre emblema
i arrelem-lo tot cantant:
Catalunya és nostre lema;
fem-la bella!... forta i gran!*

*Catalunya!
Pàtria aimada!
La dels camps replets de blat!
¿Quan vindrà
l'hora esperada
de ta eterna llibertat?*

JOAN MARTÍ I APARICI

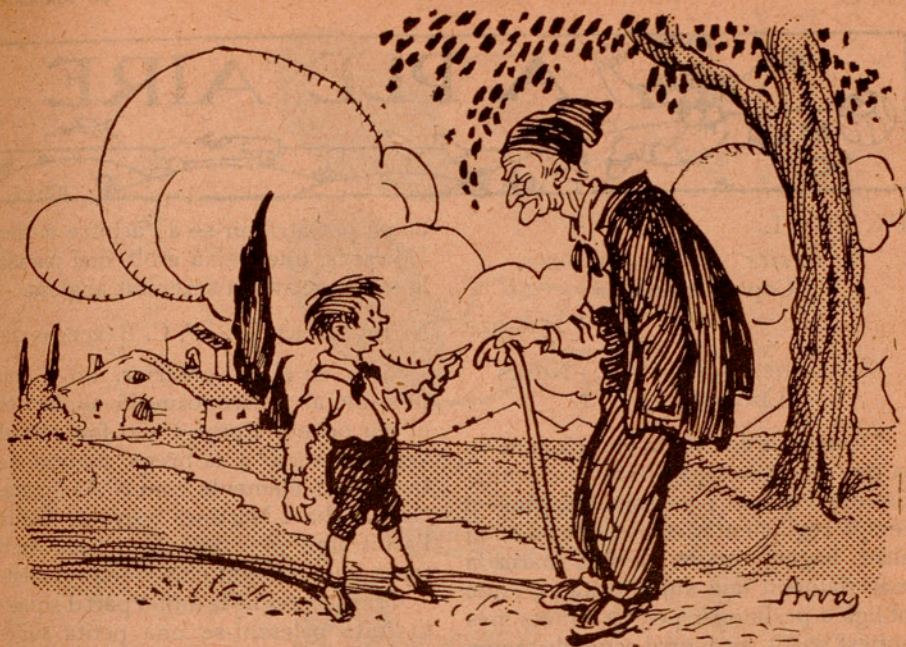

*Si volem fer una salsa
per condimentar-hi el peix,
aquí teniu la recepta
que a continuació segueix:*

*En un morter un xic ample,
si pot ser de marbre blanc,
s'hi piquen unes cebetes,
julivert i un xic de sal,
dues plomes de gall d'indi
i un porró mig esquerdat,
un parell de pams de corda
de cànem o bé d'espart,
un respall de cirar botes,
una agulla sense cap,
el canó d'una pistola,
un collaret d'or xapat,
el mànec d'una paella,
mitja lliura de crocant,
un cantiret d'aigua fresca
que sigui de... Rubinat,
el fanal d'un automòbil
i la punta d'un cigar,
una americana vella
de vellut o bé d'estam,
una pipa carregada,
mitja pota de cavall,
trenta-cinc grams de potassa,
una entrada al Turó-Parc,
un retrato de Belmonte
en traje de torear,
sis culleretes de plata,
un « Llibret de festejar »,
claus de ganxo, pega grega,
una caldera d'aram,
pells de conill a la brasa,
i dues potes de cranc.*

*Tot això que aquí anomeno
és pica tot ben picat,
després s'hi tira un xic d'oli
de felge de bacallà.
Ben remenat amb ciència
que no surti massa clar,
us sortirà una salsa...
que la tindreu de llençar.*

RAMON SEGARRA

— ¿Ja està millor el teu pare?

— Sí, jaio... Avui ja ha pogut donar una pallissa a la somera!

ANIMALS AMICS DE L'HOME

EL GRIPAU

El gripau és un animal molt lleig, i fins per alguns és fastigós. Però, amb tot, es pot afirmar que és més útil que lleig.

El gripau treballa pel bé de l'home en els camps i en els horts: es menja les cuques, caragolets y tots els animals que roseguen les hortalisses. Alguns homes intel·ligents que coneixen l'utilitat del gripau, com els jardiniers, el respecten i fins el cuiden.

Mainadistes, heu de saber que el gripau és un animal amic de l'home; però no heu de tocar-lo per res, perquè deixa una substància capaç d'inflamar els ulls.

LA CABRA

La cabra és un animal lleuger, molt viu i alegre, que dona a l'home utili-

tats inapreciables. A Europa se li diu *la vaca del pobre*, perquè, en proporció al cost, dona més llet que la vaca: un 25 per 100 més.

Aquest animal és molt resistent, i les seves races poden viure el mateix en països calents com freds, però s'estimen més els muntanyosos. La cabra més vella de totes és la *falconeri* o *acuàtica*, de les quals descendeixen les actuals cabres domesticades.

Les principals races són: la cabra montés castellana, la dels Alps, la de Núbia, que és la que dona més llet, la d'Angora i la de Cachemira.

Els fillets de la cabra són els cabrits, molt bonics i juganers.

La llet de la cabra es pot beure sense fer-la bullir, perquè la cabra no pot ésser mai tuberculosa com la vaca.

POROTO

FUTBOL

Partits Internacionals
Copa «Barcelona»

25-5-922

SANT MIRREN, *escocès*, 2. - NOTTS
COUNTY, *anglès*, 1

Després d'una lluita emocionant en la que rivalitzaren aquests dos potentíssims equips professionals, finí el temps reglamentari sense que ni un ni altre hagués pogut deixar marcada materialment una superioritat, ço que obligà a perllongar per 30 minuts més aquest partit, amb qual espai de temps lograren els escocessos un nou gol que els afiançà la victòria.

Aquest darrer temps del partit fou portat amb una vivacitat de joc mai vista i oferí als espectadors l'inefable goig d'ésser testimonis, des de casa mateix, d'una lluita aferrissada pariona a les que tenen lloc en el partits més sensorials en la terra mare del Futbol.

Guanyaren els escocessos pel gran coneixement que tenen dels efectes del terreny dur.

Arbitrà, bé, Mr. Edwards, del Col·legi d'àrbitres angles.

27-5-22

NOTTS COUNTY, 4. - F. C. BARCELONA, 2

Partit aquest avorridíssim per abusar els forasters dels *recursos* professionals, els quals privaren a la gran massa d'espectadors de fer-se ben bé càrrec de la superioritat de l'equip victoriós, la que, malgrat el resultat, no quedà palesada degut al seu comportament, sobre el qual gran part de

culpa pot atribuir-se a l'àrbitre mister Edwards, que deixà molt mal parada la tan bescantada serenitat anglesa.

NOTTS COUNTY, 1. - F. C. BARCELONA, 1

Com en el dia anterior, no li fou possible al nostre campió alinear tot el seu primer equip, i així fou com el veiérem sortir a la brega mancat de tants bons elements com N'Alcàntara, Sagi-Barba i Martínez Surroca. Cuidà l'arbitratge el català Sr. Vela, amb tanta imparcialitat com bona voluntat.

Transcorregué la millor part d'aquesta lluita palesant-se una petita superioritat per part dels nostres, que no tardaren a marcar l'únic gol que lograren aconseguir.

En el segon temps, i en el seu començ, una entrada forta d'un defensa anglès obligà a En Gràcia a retirar-se, i continuà l'equip català durant tot el partit amb sols deu jugadors.

No faltava molt per a finir, quan els anglesos obtingueren el gol d'empat.

SIDRUS

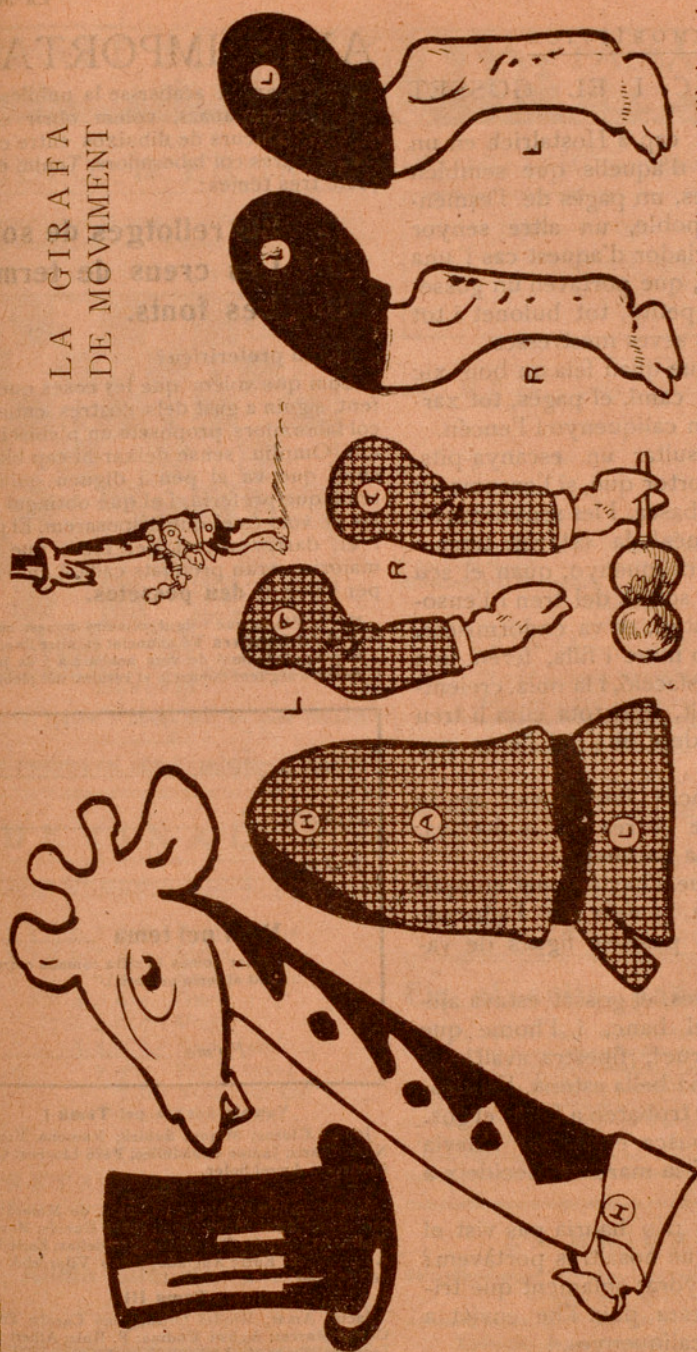
F. C. DE GENERES
de
PUNT

JOSEP COLLDEFORN'S

Salmerón, 99
Teléfono, G. 276
BARCELONA

P E R A P A S S A R L ' E S T O N A

LA GIRAFÀ
DE MÒVIMENT

A BASS de t, engomeu i enganxeu damunt una cartolina les set peces de què es compona aquest joc. Siteniu traça i llàpissos de color, pinteu-les per tal de que facin més bonic.

Un cop sigui sec, enganxeu al cos, amb papers engómats, els braços, les potes i el cap. Talment com queda marcat ha de coincidir la redona *H* del coll amb la de la mateixa lletra del cos, els braços a la *A* i les potes a la *L*.

Tingueu compte en posar el braç i la pota de l'esquerra darrera del cos, i el braç i la pota de la dreta en la part de davant. Feu un tall a baix del barret de copa per tal de que pugui posar-se damunt el cap de la girafa.

Veïam si us agrada!

HUMORÍSTICA

EL TABAC I EL GOSSET

ANAVEN cap a Hostalrich en un vagó d'aquells que semblen gàvies, un pagès de l'esmentat poble, un altre senyor qui és l'historiador d'aquest cas i una mare i sa filla, que portaven un gosset d'aigües, tot petitó, tot bulonet i tot estimat de les seves mestresses.

Ve't aquí que quan feia un bon xic que eren pel camí, el pagès, tot xarpat, es treu un caliquenyo i l'encén.

Però va resultar un escanya-pits, que feia una fortor que, si l'ensuma un moro, cau en basca. I les senyores ¡no en volgueu més! Ja estaven tipes i marejades de caliquenyo, quan el seu amo, amb el sotrac del tren i l'enso-piment del viatge, es va endormiscar.

En veure-ho mare i filla, feren una rialleta de satisfacció, i la noia, creient-lo ben adormit, amb tota cura li treu el caliquenyo dels dits i el llença per la finestreta.

Feta l'operació, també van agafar son, i com que ja res les molestava, feren petar una bacaina.

El pagès, que s'havia donat compte del què pasava, va anar fent l'adormit fins que elles pesaven figues de valent.

Amb aquestes, el gosset estava aje-gut damunt el banc, i l'home que l'agafa i ¡catacrucl, ¡finestra avall!

Va passar una bella estona. Es des-pertaren elles i trobaren a faltar el gos. Busca ençà, busca enllà, ell s'havia evaporat. Per fi la mare es decideix a preguntar:

— Dispensi. ¿No hauria pas vist el gosset aquell que nosaltres portàvem?

— Sí, sí, senyora; solament que tri-garà un xic encara, puix l'he enviat a cercar el meu caliquenyo...!

ANTON MARCÓ

AVÍS IMPORTANT

PRÒXIM a acabar-se la publicació de campanars, volem obrir un nou concurs de dibuixos entre els nos-tres col·laboradors. Tenim en pro-jecte tres temes:

- I. Els rellotges de sol.
- II. Les creus de terme.
- III. Les fonts.

¿Quin preferiríeu?

Com que volem que les coses que anem fent, siguin a gust dels nostres entusiastes col·laboradors, proposem un plebiscit entre ells. Ompliu (sense deixar-hi cap blanc) el cupó que va al peu i digueu quin és el tema que preferiu, i el què obtingui majoria de vots és el que disposarem. El primer i el darrer votant del tema que tingui majoria, seran premiats cada ú amb llibres per valor de deu pessetes.

NOTA. Pot, el que vulgui, remetre aquest cupó junt amb el del **Concurs Vè** anunciat en altre lloc.

El plaç d'admissió de vots acabarà a fi de juny i en el número següent donarem el resultat del plebiscit.

Nom

Adreça

Població

Vota pel tema

(posar només la xifra romana correspo-nent al tema preferit)

Firma

Votants, fins ara, pel Tema I

Jaume Closas; Miquel Subirà; Ramona Monturiol; Núria Martí; Jaume Ribadellas; Pere Llorens; Casimir Rovirosa; Àngel Soler.

Tema II

Montserrat de Palau; Joan Anton, de Mataró; Francesc Riu; Camil Alonso Tort; Josep Garcés; Montserrat Molinari; Joaquim Pagès; P. Terradellas; Enric Fuster; Anton Folch; Enric Anglada; Josep Vilardebó; Domènec Sabater.

Tema III

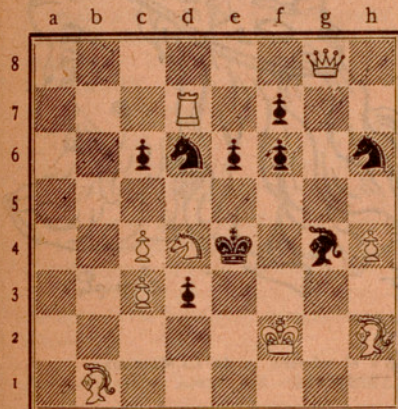
Jacint Amat; Miquel Oltra; Joan Casals; Francesc Cortés Marcet; Agustí Codina; F. Ruiz; Albert Baldà; Joaquim Terragó; Antònia Tort; Hermenegild Roura; A. Casadellà; Anton Camacho; Josep Miró; Josep Villena.

SECCIÓ D'ESCACS JEROGLÍFIC, per EDUARD ALBAREDA

PRIMER CONCURS DE PROBLEMES D'ESCACS - ANY 1917

Segona menció honorífica: ANTONI M.ª AUTRAN

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema del número anterior: Cc1-b3

ENDEVINALLES

LOGOGRAF NUMERIC, per J. FERRATER

1	2	3	4	5	6	7	8	9	Poble català
5	9	7	8	6	8	6	2		Idem
9	3	4	2	6	7	9			En les cases
8	9	4	2	6	7				Ofici
7	6	4	9	7					Verb
8	3	8	9						En la família
7	3	2							Per la terra
7	6								Nota musical
1									Consonant

TARGETA, per ANTONIETA CISA

Adela Llimoner Fil

L.

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom d'una comèdia catalana.

100 — 100 — 100

part del món
C
S

ROMBO, per JOSEP BARTRÉS

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es lleixi: consonant; riu; nom d'home; peix; consonant.

ENDEVINALLA, per MARTÍ DUATIS

No té cames i camina,
té ales però no vola,
té la forma de cassola.
A veure qui ho endevina.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Marit.

Al jeroglífic: Si vols ésser ben servit, fes-te tu mateix el llit.

A la targeta: La sala d'espera.

Al rombo: A - Oda - Adela - Alt - A.

A la conversa: Calaf.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat totes les solucions dels passatemps inserits en el nostre número 50; els següents mainadistes, bons i eixerits amics nostres: Jaume Molins; Pere Grifols; Anton Muntaner; Josep Marimon.

Han encepapat amb el jeroglífic d'En J. B. i B., els simpàtics Pepeta Prió; Joan Queraltó; Germans Soler i Llorenç Gibert i Roig.

Han encertat el problema d'escacs publicat en el mateix número En Roc de Girona i En Juli Montalt.

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

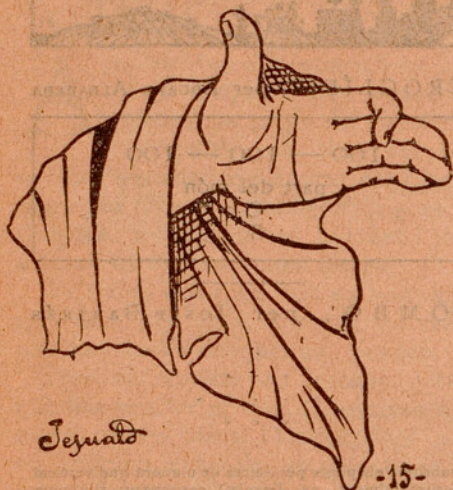
Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

Jequato

-15-

-16-

Jequato

Quina «provincia» és? Cap on mira? (Vegi's el número 45 de LA MAINADA)

Correu de LA MAINADA

(Tancat el divendres, 26 de maig de 1922)

Mat: Amb el temps dibuixaràs. — *J. Bosch i Barrera:* Mercès. — *Laporta:* Aquests dibuixos no poden reproduir-se, l'un per les ratlles de llapis-tinta, l'altre pel mig to que hi heu posat. — *Jaume Torruella (Esparraguera):* Els retrats, per a publicar-se, han de venir autoritzats pels pares o els mestres. — *Manellic Pujol:* Els passatemps són incorrectes. — *V. Octavi:* Van a la pila alguns dels originals. — *L. Navarro Costabella:* Sou la fecunditat mateixa! Per a votar, cal el butlletí, de precís. — *L. Humbert Lladó:* Un altre dia seràsafortunat, oi? — *Francesc Queraltó:* N'accepto un. — *E. Soler Altés:* No treballis tant, i mira-t'hi més. Com que ets un bon mainadista, estic cert que em creuràs. ¿Qui t'ha dit que els dibuixos s'han d'enviar sense xisto? — *Kiko:* Ho ensenyarem a En *Sidrús*. — *F. Plana (Reus):* Uns volen una cosa, altres una altra... ¿No és possible accontentar a tothom. Aprofitarem un logogrif. — *J. B. Rebut tot.* Gràcies! — *Jaume Petit i Llori:* Noi, és molt trist tot això! — *X.:* Tingui la seguretat de que aquí no diem mentides, i si diguérem el que diguérem és perquè és allò. M'alegro d'haver-li produït aquesta satisfacció que manifesta. — *Salvador Brugué:* Ola, menut. Feia dies que no havíem rebut cap de les teves quartel·les, tan entusiastes! — *M. S. P.:* Sento no poderlo atendre... És ríspida. El senyor a qui vostè es dirigeix, ja fa setmanes que no és entre nosaltres. Prenguin

nota. — *Cuca fera:* Anirà quelcom de la teva voluminosa tramesa. — *Maria:* Anirà, no mancaria sinó! Als seus peus! — *Enric Parera:* S'aprofitarà alguna endevinalla. — *German Soler:* Id. id. — *E. Marimon:* Ha perdut l'interès. — *Poroto:* Em sembla haver-ho llegit... — *S. S. O.:* Gràcies! — *R. Samsó:* No, no, minyó. Jo sóc jo; no sóc l'altre. ¿Que no t'enteres del què diem en el periòdic? — *Joan Roca:* Ja corregirem millor; no tinguís tan mal gènit. — *Anton Andreu:* Es massa llarg! — *Pepeta Prió:* ¿Com ho farem per accontentar-te a tu i als que pensen el contrari del que tu penses? — *López i Lladó Germans:* Quan tingui un xic de calma, repassaré la vostra remesa, i quelcom hi deuré trobar que sigui publicable. Però, nois! En feu un gra massa! — *R. Mola Cañadas:* Estudia als clàssics. — *Rosa Dasca de Veciana:* Ja està millor aquest retrat de la seva deliciosa menuda. — *Un mainadista esportiu:* Passa a En *Sidrús*. — *Dragó de foc i Panxa contenta:* Aprofitarem quelcom. — *O. Escaler:* Fes coses de més importància, home! — *Jordi Mantlús:* Anirà el sonet. Respecte la seva proposició, he de dir-li que no ens queda lloc per a enquirir-hi el munt de coses que queden per a fer. — *Maria dels Àngels:* Molt sentit, però hi ha certes incorreccions. — *Clapacols:* Anirà. — *Pavonís:* A la pila! — *J. Escartín:* Procurarem complaure'l. — *R. Molins, J. Feliu, M. Tomás i P. Julià:* Mercès per les seves felicitacions. Ja veiem com procurarem accontentar-vos a tots. Encara implantarem altres innovacions.

Una abraçada a tots!

EL SECRETARI

VANOS PER A PRIMERA
COMUNIO

J. CARDUS

Portaferriusa, 10
BARCELONA

Sals naturals purgants**M E D I A N A
D E A R A G Ó N**

PURGANT-SE a temps s'eviten moltes
enfermetats. Això s'aconsegueix
tenint a casa una ampolla de **SALS
naturals PURGANTS** de **MEDIANA
DE ARAGÓN**, que val **3 pessetes** a
totes les farmàcies.

El prospecte indica la dosi per
a adults, senyores i nens, ja si-
gui com purgant, laxant o depuratiu.

La composició de Sulfat de Sosa
i Sulfat de Magnèsia naturals
constitueixen la millor fórmula, evi-
tant els basqueigs i còlics que pro-
dueixen certa mena de purgants sa-
linosos.

Venda a l'engròs: Aragó, 228 - BARCELONA

**Com esballa
la Sardana**

L'Història - La Tècnica
L'Estètica

per N'AURELI CAPMANY

Un volum magníficament
imprès, amb il·lustracions.

Coberta a dues tintes

PREU: UNA PESSETA

S. BONA VÍ A, editor
Tapineria, 13 - Barcelona

(St. G.)
Portolà, 1
RIBO
Propaganda
LA MAINADA
en
Per anuncis

Articles Alemanys

Pelayo, 38, pral.

Baldufa magnètica

Joguina importada
de Viena

*Novetat interessantíssima i origi-
nal per a infants,*

Pessetes 1'25

Junt amb la baldufa hi van nou
figuretes movibles.

Articles Alemanys

Pelayo, 38, pral.

LA CASA**Joaquim Richarte Galbas**

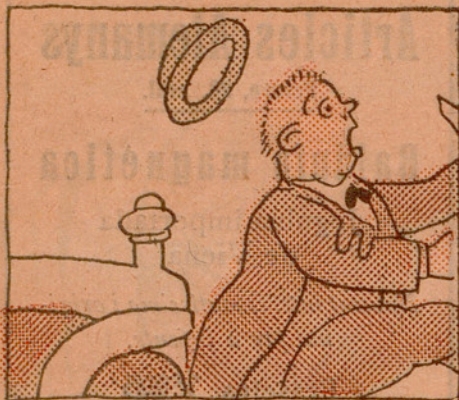
es la Merceria que té
més assortit i ven més
barat de Barcelona

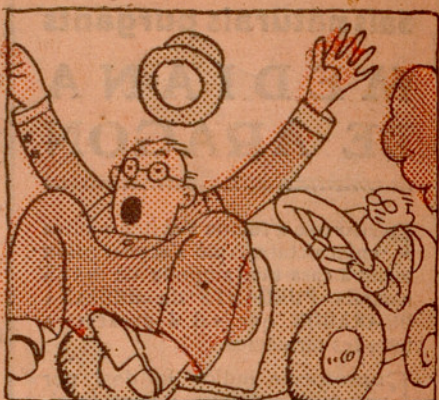
SALMERÓN, 72 (xamfrà Travessera)

Telèfon G. 248
BARCELONA (G.)

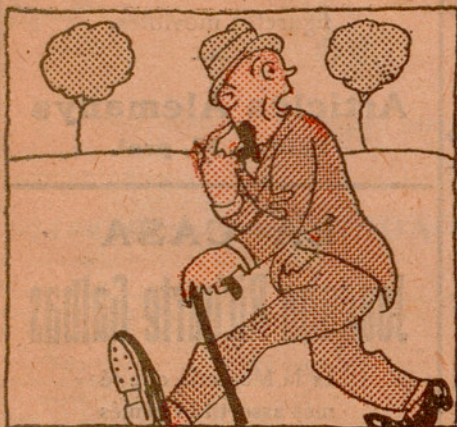
Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

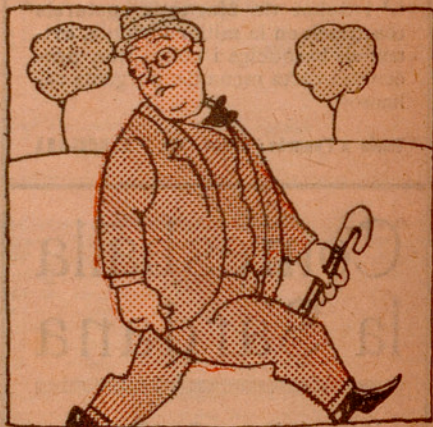
Un auto atropellà al senyor Canons...

i un altre atropellà al senyor Corrons.

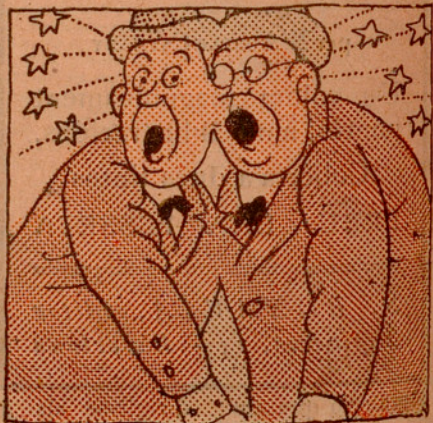
D'ençà d'aquells accidents malhaurats

P'un i l'altre caminen escamats,

mirant si novament, de trasantó,
un vehícul els «perjudica» el crostó.

La qual cosa ha donat per resultat
un altre «perjudici» insospitat.